

Sygn. akt: VIII C 2574/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 21 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2015 roku we W.

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.

przeciwko K. P. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 28 czerwca 2013 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w L. strona powodowa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. P. (1) kwoty 497,65 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 438,74 zł od dnia 20 lipca 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 58,91 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie wskazała, iż nabyła od Spółki (...) S.A. z siedzibą w P. reprezentowanej przez Oddział w Polsce wierzytelności w stosunku do pozwanego wynikające z umowy o kartę kredytową. Na dochodzoną kwotę składały się roszczenia: 438,74 zł jako niespłacony „kapitał zadłużenia” – wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po podpisaniu aneksu do umowy cesji tj. od dnia 20 lipca 2012 r. oraz kwota 58,91 zł stanowiąca skapitalizowane na dzień 19 lipca 2012 r. odsetki wyliczone od kwoty 438,74 zł oraz opłaty – wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł zarzut przedawnienia roszczeń, nadto zarzucił niewykazanie co do wysokości żądanych kwot zadłużenia, nadto zarzucił nieprzedłożenie przez stronę powodową dokumentów obrazujących realizację umowy pożyczki.

Wobec wniesienia sprzeciwu sprawa została przekazana według właściwości Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu.

Strona powodowa zakwestionowała przedawnienie roszczeń, podnosząc, że „datą początkową biegu przedawnienia będzie data wymagalności roszczenia, a to data wypowiedzenia umowy (...)11.2011 r.” Nadto strona powodowa podniosła, iż zarzut polegający na kwestionowaniu wysokości roszczenia nie został skonkretyzowany.

W piśmie z dnia 23 września 2014 r. pozwany podniósł, iż nie zostały spełnione warunki zmiany wierzyciela określone w paragrafie III pkt 1 a,b,c umowy o kartę kredytową. Na rozprawie w dniu 23 września 2014 r. zarzucił, że zaprzestał spłacania karty kredytowej w roku 2009 lub 2010, zaś z karty korzystał najpóźniej w roku 2010. Zakwestionował, jakoby korzystał z karty we wrześniu i październiku 2010 r., zakwestionował też, jakoby dokonywał spłaty karty w

roku 2012. W piśmie z dnia 29 września 2014 r. wskazał, że ostatniej spłaty zadłużenia z karty na rzecz poprzednika prawnego pozwanej dokonał w dniu 6 kwietnia 2010 r., wpłacając kwotę 240 zł. Zarzucił też, że przedstawione przez stronę powodową zestawienie transakcji nie odzwierciedla dat ani kwot operacji dokonywanych na rachunku karty kredytowej, jak też nie zawiera danych, kto, kiedy i na czyją rzecz dokonywał tych operacji, nie zawiera też danych co do minimalnych kwot spłaty w poszczególnych miesiącach rozliczeniowych. Podniósł także, iż roszczenia z umowy o kartę kredytową przedawniały się w okresie 2 lat, co wynikało z ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Wskazał, iż z bankiem nie łączyła go odrębna umowa o kredyt odnawialny.

W piśmie z dnia 9 października 2014 r. strona powodowa podniosła, iż zarzut oparty na treści § 3 pkt 1 a,b,c umowy jest chybiony, gdyż ograniczenia umowne znajdowały zastosowanie wyłącznie w przypadku cesji podczas trwania stosunku prawnego wynikającego z umowy, nie dotyczyły zaś cesji dokonywanej już po rozwiązaniu tego stosunku wskutek wypowiedzenia umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 października 2006 r. pomiędzy S. A. z siedzibą w P. reprezentowaną przez Oddział w Polsce a K. P. (2) została zawarta umowa o kartę kredytową, na podstawie której bank oddawał do dyspozycji kredytobiorcy środki pieniężne (kredyt) w ramach odnawialnego limitu kredytowego do wysokości 500 zł. Bank wydał w ramach umowy kartę kredytową umożliwiającą korzystanie z kredytu. Ustalono zmienne oprocentowanie, każdorazowo określane w tabeli opłat i prowizji przez bank. Miesięczny wyciąg z rachunku karty miał być generowany w dniu rozliczenia tj. 25-go dnia miesiąca kalendarzowego

Dowód: - umowa o kartę kredytową z dnia 3 października 2006 r. – k. 39

- załącznik do umowy o korzystanie z karty kredytowej – k. 69

Według art. 13 pkt 1 regulaminu korzystania z karty kredytowej dostępne opcje spłaty zostały przedstawione w tabeli odsetek, przy czym w braku wyboru uważa się, że został dokonany wybór opcji spłaty w minimalnych ratach. Jak wynika z art. 1 i art. 15 ust. 6 regulaminu, minimalna kwota, którą kredytobiorca był zobowiązany zapłacić w terminie biegnącym od zakończenia okresu rozliczeniowego, tzw. „kwota do zapłaty za okres rozliczeniowy” powinna być zapłacona bankowi w terminie 20 dni od dnia rozliczenia kończącego dany okres rozliczeniowy. Na minimalną kwotę, zgodnie z art. 15 ust. 1 regulaminu składały się: kwota kredytu, opłaty, prowizje i odsetki umowne oraz odsetki za opóźnienie.

Dowód: - regulamin korzystania z karty kredytowej – k. 63-68

W dniu 19 lipca 2012 r. pomiędzy S. A. z siedzibą w P. reprezentowaną przez Oddział w Polsce a Spółką Akcyjną (...) z siedzibą w K. została zawarta umowa – aneks nr (...) do uprzedniej umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 12 kwietnia 2010 r., na mocy którego to aneksu Bank przenosił na stronę powodową wierzytelności wymienione w powołanym w aneksie załącznikiem nr 1.

Dowód: - umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 12 kwietnia 2010 r. – K. 35-38

- aneks z dnia 19 lipca 2012 r. – K. 33-34

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń był zasadny.

Termin przedawnienia roszczeń wynikających z zawartej umowy, liczony zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 12 września 2003 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, obowiązującej w dacie zawarcia umowy – wynosił dwa lata.

Powyższa ustawa została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw, jednakże roszczenie przedawniło się jeszcze pod rządami dawnej ustawy. Ponadto przepis art. 26 ust. 1 ustawy uchylającej przewiduje, iż do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Nie ma wątpliwości, że umowę stanowiącą źródło roszczeń należy zaliczyć się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Zawarciu tej umowy nie towarzyszyło zawarcie odrębnej dodatkowej umowy o kredyt gotówkowy z limitem odnawialnym. Twierdzenia strony powodowej o trzyletnim terminie przedawnienia roszczeń są w ocenie Sądu bezpodstawne, chociaż należy zaznaczyć, iż roszczenie przedawniło się nawet przy hipotetycznym założeniu trzyletniego okresu przedawnienia.

Przy ustalaniu początku terminu przedawnienia należało mieć na względzie, iż, jak to wyjaśnił już Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 2008 r. (sygn. akt: I CSK 243/08, OSNC 2010 nr 1 poz. 16), jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych (Dz.U. Nr 169, poz. 1385) zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot, rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej. Jak wynika z załącznika nr 1 do umowy o korzystanie z karty kredytowej oraz z art. 1, art. 13 ust. 1 i art. 15 ust. 1 i 6 regulaminu, spłata kwoty minimalnej za dany okres rozliczeniowy kończący się 25-go dnia miesiąca powinna nastąpić w terminie 20 dni od zakończenia okresu. Wykorzystany limit stawał się więc wymagalny z upływem terminu spłaty kwoty minimalnej. Błędnie natomiast strona powodowa przyjęła, jakoby początek biegu terminu przedawnienia przypadła dopiero na datę wypowiedzenia umowy.

Ustalając termin przedawnienia roszczeń, Sąd miał na uwadze, iż załączona przez stronę powodową do pisma z dnia 17 kwietnia 2014 r. historia rachunku nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych w zakresie korzystania z karty kredytowej i dokonywania spłat karty. Jak słusznie podnosił pozwany w piśmie z dnia 29 września 2014 r., tabela ta, nie zawierająca podpisu, nie jest dokumentem, a nadto obejmuje ona jedynie zbiorczo saldo operacji w poszczególnych miesiącach kalendarzowych, nie obrazując należycie poszczególnych transakcji dokonywanych na rachunku karty, ze wskazaniem daty i tytułu transakcji, podmiotu inicjującego transakcje i beneficjenta. Z tabeli tej nie wynika ponadto, jaka była minimalna kwota zadłużenia za poszczególne okresy rozliczeniowe. Ponieważ pozwany zakwestionował, jakoby inicjował jakiegokolwiek transakcje (wyплаты lub spłaty) na rachunku karty po dniu 6 kwietnia 2010 r., na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania tej okoliczności. Ponieważ strona powodowa nie przedstawiła szczegółowego zestawienia konkretnych transakcji, Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego oparł się na twierdzeniach i dowodach przedłożonych przez pozwanego, nie zaś na ww. tabeli, która miała wyłącznie przymiot rozwinięcia twierdzeń strony powodowej. Z powyższych względów Sąd ustalił, na podstawie przesłuchania pozwanego oraz w oparciu o załączony przez niego paragon, iż ostatecznie korzystanie z limitu karty miało miejsce w dniu 6 kwietnia 2010 r. Okres rozliczeniowy obejmujący tę datę kończył się w dniu 25 kwietnia 2010 r., zaś termin spłaty wykorzystanego limitu upływał po 20 dniach, tj. w dniu 15 maja 2010 r. Roszczenie przedawniło się zatem w dniu 15 maja 2012 r. Pozew został wniesiony w dniu 28 czerwca 2013 r., a zatem po upływie ponad trzech lat od daty wymagalności kwoty spłaty ostatecznej transakcji. Należy też podkreślić, iż pozwany zaprzeczył prawdziwości twierdzeń strony powodowej, zawartych w zbiorczej historii rachunku, jakoby po dniu 6 kwietnia 2010 r. dokonywał jakiegokolwiek spłat karty, zaś strona powodowa nie wykazała pozytywnej okoliczności przeciwnej, wobec czego jej twierdzenia pozostawały gołosłowne. Z tych powodów Sąd uznał, iż nie nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia spowodowane rzekomymi spłatami karty w okresie po 6 kwietnia 2010 r.

Stąd orzeczono jak w sentencji.